

Bylo jednou jedno království.

**Na první pohled úplně
obyčejné království přesto
bylo zvláštní. Bylo to
království**

SLOVNÍCH DRUHŮ. Každý tu
měl svou důležitou funkci.

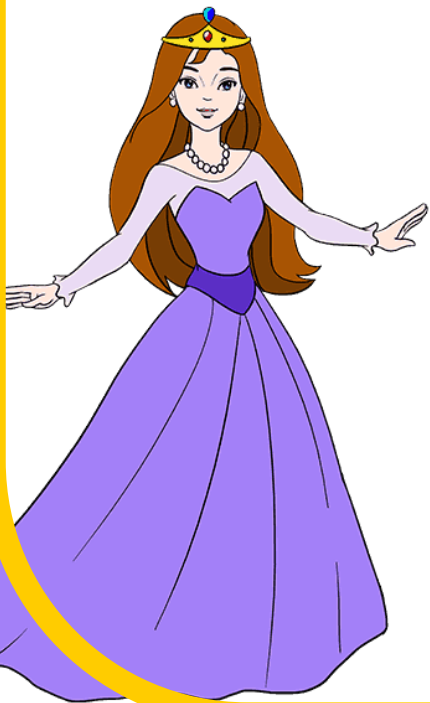
Na zámku bydlela královská
rodina. Pan král (**SLOVESA**) se o
vše staral, byl nejdůležitější –
PRACOVAL, PANOVAL,
VLÁDL, ROZHODOVAL, PSAL
nařízení, **DOHLÍŽEL** na
království, zkrátka
stále něco dělal.

Paní královna (**PODSTATNÁ
JMÉNA**) měla také hodně práce,
musela zastat mnoho povolání –
byla to **MANŽELKA**,
MAMINKA, **VLÁDKYNĚ**, někdy
i **ZAHRADNICE** a
HOSPODYŇKA.

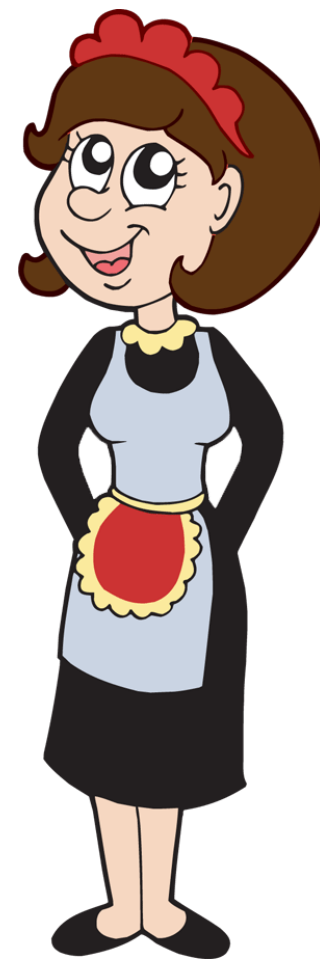
Pan král s paní královnou měli dvě děti – dvojčata. Princezna (PŘÍDAVNÁ JMÉNA) byla KRÁSNÁ, MILÁ, HODNÁ, PRACOVITÁ, STAROSTLIVÁ a ROZTOMILÁ.

Princ (**PŘÍSLOVCE**), který
jednou určitě bude vládnout,
chodil všude **VČAS**,
RYCHLE, **PŘESNĚ**,
VÁŽNĚ a **DŮLEŽITĚ**.

Královna měla svou služebnou
(**PŘEDLOŽKY**) Ta chodila
vždy před ní. Královna někdy
zapomněla, kam dala svůj
prsten, ale služebná ho vždy
našla. Býval **NA** stole, **POD**
stolem, **NAD** stolem, **U** stolu,
VEDLE stolu nebo **VE** stole.

Zámek byl veliký, a tak musel
král nebo královna poslat posla

(**SPOJKY**) se vzkazem –
KDYŽ přišel, dostal vzkaz
A běžel **NEBO** utíkal, **ALE**
spadl, **PROTOŽE** zakopl,
AVŠAK vstal **A** zase utíkal.

Někdy musela královna i s princeznou odcestovat.

Království však nemohlo bez

královny zůstat, proto ji v rozhodování zastupoval ministr (**ZÁJMENA**). **ON** rozhodoval, **CO** bude **TEN** či **TA** dělat, a **JEHO** rozhodnutí byla správná.

Král měl svého hvězdáře – astrologa
(**ČÍSLOVKY**). Ten

počítal, **KOLIK** je hvězd,
a podle nich vypočítal, že
za **7** dní bude Velký

svátek. Zbývá tedy ještě **NĚKOLIK**
dní na přípravu. Všechno se musí
dokonale připravit, protože to bude
již **STO PADESÁTÝ** svátek.

Na tuto pořádali slavnostní večeři pro své poddané. Kuchař (**ČÁSTICE**) připravil několik jídel – byla skoro stejná, jenom tam vždy změnil jednu přísadu a jídlo chutnalo jinak. Vždy si přál: „**KÉŽ** by byli s mým jídlem spokojeni. **AŽ** jim chutná!“ Hostům **BOHUDÍK** vždy chutnalo a na otázku, zda chtějí přidat, vždy volali: „**ANO, ANO!**“

A jaká by to byla slavnost, kdyby na ní nebyl šašek (**CITOSLOVCE**).

Ten uměl rozesmát každého! Nejlepší bylo, když předváděl zvířátka. Uhodneš, kdo jsem, když dělám: „**BÚÚÚ**; **MŇAU**;

KVAK; **HAF**; **HOP HOP**...?“ A nakonec **CILINK** zazvonil zvonec a pohádka je konec.